

UZASADNIENIE

Powódka 64 (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniosła przeciwko pozwanemu M. S. o zapłatę kwoty 8 777,01 euro oraz 4 074,55 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot 2 779,92 euro od dnia 1 października 2021 r. do dnia zapłaty, 2 940,19 zł od dnia 1 października 2021 r. do dnia zapłaty, 1 134,36 zł od dnia 21 października 2021 roku do dnia zapłaty, 5 997,09 euro od dnia 21 października 2021 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu. Podała, że kwoty 2 779,92 euro domaga się za najem pojazdu marki M. o nr rej. (...) za okres od lipca do września 2021 r., kwoty 2 940,19 zł tytułem podatku Vat od ww. należności, kwoty 1134,36 zł tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności, a kwoty 5 997,09 euro tytułem zwrotu należności związanych z pobranym przez pozwanego paliwem, przy użyciu należącej do powódki karty paliwowej.

Nakazem zapłaty z dnia 15 marca 2022 sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W przepisany terminie pozwany wniósł sprzeciw od ww. nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu. Pozwany wniósł o rozpoznanie sprawy z pominięciem przepisów w postępowaniu w sprawach gospodarczych. Zaprzeczył, aby powódce przysługiwała wierzytelność dochodzona pozwem, zaprzeczył, aby podpisał umowę z dnia 31 maja 2021 r. dotyczącą najmu pojazdu (...), zaprzeczył aby przejazdy pojazdem ciężarowym o numerze (...) w okresie lipiec-wrzesień 2021 r. odbywały się na podstawie umowy między stronami oraz aby korzystanie z karty paliwowej nr (...) w okresie lipiec - wrzesień 2021 r. odbywało się bez wiedzy i zgody powódki i miało charakter bezprawny. Zarzucił brak legitymacji procesowej pozwanego oraz posłużenie się przez powódkę podrobionym dokumentem.

W postanowieniu z dnia 13 marca 2023 r. Sąd orzekł o rozpoznaniu sprawy z pominięciem przepisów w postępowaniu gospodarczym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W marcu 2020r. K. K. (1), P. N. (1), S. K., S. A., A. O. (1) oraz Z. B., zarejestrowali w Krajowym Rejestrze Sądowym spółkę powodową 64 (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Wspólnicy wnieśli wkłady o wartości 30000 zł. P. N. (1) nie posiadał środków na sfinansowanie wkładu, w związku z czym za K. K. (1) zaproponowała, że pożyczyc mu wskazaną sumę. W rzeczywistości 30000 zł pochodziło od K. B. (1) – pozostającego z K. K. (1) w bliskich relacjach osobistych. Pozostali wspólnicy nie zostali poinformowani o pochodzeniu środków na wkład P. N. (1).

Dowód:

- częściowo zeznania świadka K. B. (1) k.215-217,
- częściowo zeznania świadka K. K. (1) k.217-219,
- zeznania świadka P. N. (1) k.219-221,
- zeznania świadka Z. B. k.223-225,
- zeznania świadka S. A. k.265-266 v,
- zeznania A. O. (1) k.266v-268v,
- zeznania pozwanego k. 269-271.

Pozwany M. S. w lutym 2021 r. otworzył własną działalność gospodarczą pod nazwą MK3. Pozwany prowadził działalność wspólnie z K. B. (1), który posiadał pełnomocnictwo pozwanego do reprezentowania go wobec osób trzecich.

Bezsporne, a nadto dowód:

- zeznania świadka K. B. (1) k.215-217,
- zeznania pozwanego k. 269-271.

Powódka posiadała dwa pojazdy: wynajmowany na podstawie umowy z (...) Sp. z o.o., o numerze rejestracyjnym (...) (zwany dalej „pojazdem (...)”) oraz leasingowany o numerze rejestracyjnym (...) (zwany dalej „pojazd PZ”). Miesięczna opłata za korzystanie z pojazdu (...) jaką ponosiła powódka wobec wynajmującego wynosiła 1190,43 euro netto. W maju 2021 r. powódka nie dysponowała pracownikami - kierowcami, przy pomocy których mogłaby wykonywać usługi transportowe obydwoma pojazdami. Pojazdem PZ jeździł wówczas B. K. (1). Powódka reprezentowana przez A. O. (1) zawarła z pozwanym w dniu 11 maja 2021 r. umowę, na podstawie której świadczył on do dnia 30 maja 2021 r. na rzecz powódki usługi kierowcy dla pojazdu (...) za wynagrodzeniem 500 zł netto.

Bezsporne, a nadto dowód:

- zeznania świadka B. K. k.221-223,
- dowód rejestracyjny pojazdu (...) k.13,
- umowa, k. 12,
- umowa, k. 14-15.

Pismem z dnia 15 marca 2021r. A. O. (1) złożył rezygnację z pełnienia funkcji członka zarządu z dniem 1 kwietnia 2021r. Wówczas członkiem zarządu pozostał jedynie Z. B., a uchwałą wspólników z dnia 21 czerwca 2021r. powołany został również P. N. (1).

Dowód:

- rezygnacja, k. 119,
- uchwała, k. 120,
- zeznania świadka P. N. (1) k.219-221,
- zeznania świadka Z. B. k.223-225,
- zeznania A. O. (1) k.266v-268v.

Wspólnicy powódki porozumiewali się ze sobą m.in. za pośrednictwem komunikatora V., gdzie założyli grupę celem ustalania spraw związanych ze spółką. W maju 2021r. wspólnicy powódki rozważali jakie należy podjąć decyzje w związku z brakiem drugiego kierowcy w spółce, celem zapewnienia obsady pojazdu (...). K. K. (1), będąca jednocześnie siostrą pozwanego M. S., zaproponowała, aby pojazd (...) wynająć pozwanemu. Wspólnicy ustalili, że będzie to dobre rozwiązanie w związku z brakiem kierowcy, a tytułem najmu pozwany powinien zapłacić wartość miesięcznej raty leasingu oraz kwotę mającą stanowić zysk dla spółki.

Dowód:

- wydruk rozmów na komunikatorze, k. 121-127,

- częściowo zeznania świadka K. K. (1) k.217-219,
- zeznania świadka P. N. (1) k.219-221,
- zeznania świadka Z. B. k.223-225,
- zeznania świadka S. A. k.265-266 v,
- zeznania A. O. (1) k.266v-268v.

W maju 2021r. pozwany nie dysponował odpowiednią ilością samochodów w swojej firmie, aby zapewnić prace dla wszystkich zatrudnianych przez siebie kierowców. Pozwany w maju 2021r. prowadził z powódką rozmowy na temat wykupienia od niej lub przejęcie pojazdu (...). Pozwany wyrażał również wolę najmowania pojazdu (...) od powódki.

Dowód:

- zeznania pozwanego k.269-271,
- częściowo zeznania świadka K. B. (1) k. 215-217.

Powódka za pośrednictwem K. K. (1) uzgodniła z pozwanym, że przekaze mu na kolejny miesiąc, tj. od czerwca 2021r. do używania pojazd (...), w zamian za zapłatę opłat ponoszonych przez powódkę w związku z najmowaniem pojazdu od spółki (...). Od maja pojazd (...) cały czas pozostawał w posiadaniu pozwanego. Na podstawie łączącej strony umowy pozwany miał wykorzystywać oddany mu do użytkowania pojazd w celu zarobkowego przewozu ładunków. Pozwany przekazany mu pojazdem wykonywał przewozy w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej osobiście lub przy pomocy zatrudnionych bądź współpracujących z nim osób – w tym O. M. i K. B. (1). Z wygenerowanych przez pojazd (...) przychodów pozwany pokrywał w całości koszty związane z wynagrodzeniem kierowcy.

W tamtym czasie powódka chciała zawrzeć z pozwanym pisemną umowę najmu. W tym celu P. N. (1) sporządził formularz umowy, a następnie sam złożył na niej podpis zarówno w imieniu powódki, jak i podpisał się za pozwanego, używając jego nazwiska.

Dowód:

- zeznania świadka P. N. (1) k.219-221,
- zeznania A. O. (1) k.266v-268v,
- zeznania świadka O. M. k.223,
- zeznania pozwanego k.269-271,
- umowa, k. 16-17.

W związku z tym, że kierowca powódki, B. K. (2) od 12 czerwca 2021r do 27 czerwca 2021r. przebywał na urlopie, powódka zawarła z pozwanym kolejną umowę najmu tym razem pojazdu PZ. Samochód miał być używany przez pozwanego w zamian za zapłatę kosztów leasingu.

Bezsporne, a nadto dowód:

- zeznania pozwanego k.269-271,
- umowa, k. 92-94.

W czerwcu 2021r. działający w imieniu powódki P. N. (1) wystawił na rzecz pozwanego fakturę VAT (...) tytułem najmu pojazdu (...) za czerwiec 2021r. Faktura została odesłana przez pozwanego z uwagi na to, że została źle wystawiona. Następnie P. N. (1) dokonywał kilkakrotnie poprawy faktury VAT (...), gdyż za każdym razem pozwany zwracał powódce uwagę na błędne jej wystawienie m.in. związane z nieprawidłowym kursem euro oraz brakiem wskazania numeru ciągnika.

Ostatecznie powódka wystawiła we wrześniu 2021r. prawidłową fakturę za najem pojazdu (...) w czerwcu 2021r., przesała ją pozwanemu, który opłacił należność w całości przelewami z dnia 24 września 2021r. oraz 27 września 2021r.

Pozwany korzystał z pojazdu (...) do września 2021r.

Dowód:

- zeznania pozwanego k.269-271,
- faktura, k. 30,
- korekta faktury, k. 31,
- faktura, k. 96.

W dniu 27 września 2021 r. powódka wystawiła na rzecz pozwanego faktury VAT nr (...) na kwoty odpowiednio 1.174,88 Euro, 1.174,88 Euro i 430,16 Euro za korzystanie przez pozwanego z najmowanego pojazdu (...) w miesiącu lipcu, sierpniu i części września 2021 r (11 dni).

Pozwany nie uiścił należności wynikających ze wskazanych wyżej faktur.

Dowód:

- faktura nr (...) wraz z potwierdzeniami jej płatności k.21,22,23,
- faktura nr (...) wraz z potwierdzeniami jej płatności k.24,25,26,
- faktura nr (...) wraz z potwierdzeniami jej płatności k.18,19, 20,
- faktura VAT nr (...) wraz z fakturą korygującą k.34,35,
- faktura VAT nr (...) k.36,
- faktura VAT nr (...) wraz z fakturą korygującą k.37,38,
- raport blokad przedsiębiorstw k.39-40,
- zeznania A. O. (1) k.266v-268v,
- zeznania pozwanego k.269-271.

Powódka była posiadaczem karty paliwowej o numerze (...), wydanej przez (...) Diesel (...), z którym to podmiotem powódka zawarła umowę. Płatność za paliwo dokonywana była w oparciu o miesięczne faktury, wystawiane przez sprzedawców paliw, na podstawie danych rejestrowanych przy użyciu karty podczas pobierania paliwa. Do korzystania z karty niezbędne było podanie przypisanego do niej numeru (...). Miejsce i czas tankowania, a także rodzaj paliwa, jego ilość i cenę została ujęta w zestawieniu, udostępnionego powódce przez R..C. Monitora floty, wraz z danymi kierowcy tankującego pojazdu (...). Zestawienie zostało sporządzone w oparciu o gromadzone informacje z systemu (...) oraz zamontowanego w pojeździe tachografu.

Pozwany użytkując pojazd (...) korzystał ze wskazanej wyżej karty paliwowej w okresie od 10 lipca 2021 r. do 4 września 2021 r., a koszt pobranego paliwa wyniósł 5.997,09 Euro. Powódka nie miała wiedzy, że pozwany korzysta z karty oraz że nie uiszcza opłaty za pobrane paliwo.

Zgodnie z dokumentem „T. detail” dla karty nr (...) w z dnia 31 lipca 2021 r. koszt paliwa wyniósł 1.129,55 Euro w miesiącu lipcu 2021 r. Natomiast z dokumentu z dnia 31 sierpnia 2021 r. wynika informacja o naliczeniu paliwa na kwotę 4.172,89 Euro w miesiącu sierpniu 2021 r.

Ponadto pracownik pozwanego w dniu 4 września 2021 r. pobrał paliwo za kwotę 694,66 Euro, na kartę paliwową powódki.

Dowód:

- FV nr (...) z dnia 31 lipca 2021 r. k.53,
- FV nr (...) z dnia 31 lipca 2021 r. k.54-56,
- podsumowanie (...) k. 57,
- FV nr (...) z dnia 31 sierpnia 2021 r. k.58
- FV nr (...) z dnia 31 sierpnia 2021 r. k.59,
- FV nr (...) z dnia 31 sierpnia 2021 r. k.60
- podsumowanie (...) k.61-63,
- FV nr (...) k.64,
- podsumowanie (...) k.65,
- karta tankowań k.66,
- zeznania świadka Z. B. k.223-225,
- zeznania świadka S. A. k.265-266 v,
- zeznania A. O. (1) k.266v-268v,
- częściowo zeznania pozwanego k.269-271.

Wiadomością mailową z dnia 29 września 2021 r. powódka zwróciła się do pozwanego o wyjaśnienie przyczyn, dla których zarówno on, jak i jego współpracownicy korzystali z jej karty paliwowej oraz zażądała zwrotu kosztów, którymi została w związku z tym obciążona. Po ponad dwóch tygodniach pozwany wskazał, że korzystanie z karty nie pozostawało w związku z prowadzoną przez niego działalnością.

Dowód:

- wydruk mailowy z dnia 29 września 2021 r. k.67,
- wydruk mailowy z dnia 17 października 2021 r. k.68.

Pismem z dnia 5 października 2021 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty należności dochodzonych pozwem. Należność nie została zapłacona.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 5 października 2021 r. wraz z potwierdzeniem nadania oraz wydrukiem z systemu śledzenia przesyłek k.69-70, 71, 72-72v,

- zeznania A. O. (1) k.266v-268v.

Stawki za dobę wynajmu ciągników siodłowych, w 2021 roku na terenie kraju, kształtowały się w przedziale od 280 zł netto za dobę do 800 zł i netto za dobę, przeciętnie około 470 zł netto za dobę, w opcji z limitem kilometrów.

W przypadku większości ofert dotyczyły one wynajmu na czas co najmniej jednego miesiąca i za taki najem, pojazdów spełniających normy Euro 5 i 6, zawierał się w przedziale od 5.500 do 8.500 zł netto za miesiąc.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego W. S. k.278-285,

- ustana uzupełniająca opinia biegłego sądowego W. S. k.327-327v.

Sąd zważył, co następuje:

Powódka wywodziła swoje roszczenie z zawartej z pozwanym umowy najmu pojazdu – ciągnika siodłowego marki M. o nr rejestracyjnym (...), do której znajdował zastosowanie art. 659 k.c. w myśl którego przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz.

Nadto w toku procesu powódka wskazała na alternatywną podstawę prawną powództwa, opartą o bezpodstawne wzbogacenie, zgodnie zaś z art. 405 kc kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości.

Bezsporne w sprawie było współdziałanie stron w ramach prowadzonych działalności gospodarczych w zakresie ciężarowego transportu drogowego, zawarcie umowy z 11 maja 2021r. oraz 13 czerwca 2021r., treść tych umów, korzystanie przez pozwanego z pojazdu (...) od 11 maja do września 2021r.

Sporne w sprawie było zawarcie umowy najmu z 31 maja 2021r. w zakresie pojazdu (...), podstawa prawna i faktyczne korzystania przez pozwanego z tego pojazdu w okresie od 1 czerwca do września 2021r., istnienie umowy w zakresie rozliczenia wniesionych wkładów do spółki poprzez umożliwienie K. K. (1) i K. B. (1) korzystania z pojazdu (...).

W pierwszej kolejności należało więc ustalić na jakiej podstawie pozwany korzystał z pojazdu powódki. W tym zakresie zgodnie z art. 6 kc, ciężar dowodu spoczywał na powódce. Zdaniem sądu powódka zdołała wykazać, że od dnia 1 czerwca 2021r. do 11 września 2021r. pozwany korzystał z pojazdu (...) na podstawie ustnej umowy najmu. Na fakt zawarcia takiej umowy wskazywały dowody z zeznań świadków P. N. (1), Z. B., S. A., A. O. (1), dowodu z dokumentów postaci wydruków rozmów prowadzonych przez współników na komunikatorze V., faktura VAT nr (...), potwierdzenia przelewów z września 2021r. Z przedłożonych dowodów wynikało jednoznacznie, że o ile w maju 2021r. powódka posiadała kierowcę, który jeździł dla niej pojazdem PZ, o tyle nie posiadała kierowcy dla pojazdu (...). Już więc 11 maja 2021r. – co nie był sporne – powódka zleciła pozwanemu świadczenie usługi kierowcy pojazd (...) na okres do końca maja 2021r. Z zeznań świadków, potwierdzonych zapisami rozmów na komunikatorze (k. 121-127), wynikało jednoznacznie, że współnicy zgodnie optowali za wynajmowaniem pozwanemu tego pojazdu również od kolejnego miesiąca. Żaden ze współników nie zaproponował wówczas innych, lepszych możliwości zapewnienia wykorzystania tego pojazdu. W pełni więc logiczna była wola spółki dalszego najmowania samochodu pozwanemu. W przeciwnym razie pojazd (...) stałby nieużywany, generując jedynie koszty związane z jego utrzymaniem, przede wszystkim związane z miesięcznymi opłatami za najem w wysokości wynikającej z umowy z M.-em tj. kwotę 1190,43 euro plus VAT (k. 12).

O tym zaś, że pozwany istotnie zaakceptował propozycję powódki, polegającą na możliwości korzystania przez niego z pojazdu (...) w zamian za pokrycie tej opłaty, świadczy sam fakt, że pozwany cały czas – począwszy od 11 maja kiedy to strony łączyła pierwsza umowa – aż do września 2021r. w rzeczywistości wykorzystywał ten pojazd dla celów swojej działalności. Sam pozwany przyznawał, że gdyby nie pojazd (...) to musiałby ponosić koszty kierowców. W tamtym czasie pozwany miał bowiem więcej zatrudnionych kierowców niż pojazdów. W oczywisty sposób pozwany ponosiłby związane z tym straty, które nie znajdowałyby pełnego pokrycia w przychodach, uzyskiwanych przez mniejszą ilość samochodów. Nadto świadek K. B. (1) (k. 216) jak i sam pozwany (k. 269) w toku zeznań podkreślali, że chcieli wynająć od powódki ten pojazd w zamian za zapłatę rat leasingu. Trudno więc uznać za wiarygodne dalsze twierdzenia pozwanego, że powódka się na to jednak nie zgodziła. Przeprowadzone i wyżej wskazane dowody – w tym korespondencja na V. – jednoznacznie wskazywały, że powódka również miała taką wolę, a ostatecznie pozwany faktycznie korzystał z jej pojazdu. Nie ujawniły się w toku procesu żadne okoliczności, które wskazywałyby, że mimo obopólnej woli najmowania przez pozwanego pojazdu (...), do najmu takiego nie doszło.

Po drugie na fakt istnienia umowy najmu między stronami wskazuje jednoznacznie fakt uiszczenia przez pozwanego należności tytułem najmu pojazdu (...), za miesiąc czerwiec 2021r. W tym miejscu należy wskazać, że zeznania pozwanego co do przyczyn i okoliczności zapłaty faktury (...), były całkowicie niewiarygodne. Pozwany wskazywał bowiem, że opłacił tą fakturę sądząc, że została ona wystawiona w związku z najmem pojazdu PZ, trwającym przez 2 tygodnie czerwca. Takie stanowisko jest jednak sprzeczne z logiką i innymi zeznaniami pozwanego. W toku przesłuchania pozwany przyznał, że pierwszy raz fakturę otrzymał już w czerwcu, lecz była źle wystawiona, w związku z tym ją odesłał. Nadto pozwany wyjaśniał, że faktura ta była kilkukrotnie poprawiana, zwracał bowiem uwagę powódce np. na błędnie przyjęty kurs euro czy też brak numeru rejestracyjnego pojazdu. Co więcej pozwany podkreślał, że jego księgowca zawsze wskazuje, że na fakturze musi być wskazany numer rejestracyjny. Skoro więc pozwany kilkukrotnie widział i wręcz analizował zapisy faktury, zwracając powódce uwagę na liczne błędy przy jej wystawianiu, a dodatkowo wskazywał, że był wyczulany na konieczność wpisania numerów rejestracyjnych, to całkowicie niewiarygodne jest, aby ostatecznie miał nie zwrócić uwagi na tak ważną okoliczność jak przedmiot, za który została wystawiona. W świetle zeznań pozwanego logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym jest ustalenie, że pozwany w chwili jej opłacania musiał wiedzieć jakiego pojazdu faktura dotyczy. Co więcej pozwany regulował płatność dwoma przelewami z 24 września i 27 września, co również wskazuje na w pełni świadome uiszczenie przez niego zobowiązania. W konsekwencji pozwany uznał istnienie umowy najmu pojazdu (...) od czerwca jak i wysokości umówionego wynagrodzenia.

Jedynie dodatkowo można wskazać, że pojazd PZ, najmowany w czerwcu 2021r. przez pozwanego, był przez niego wykorzystywany wyłącznie przez 2 tygodnie. Nielogiczne i nie znajdujące żadnego uzasadnienia w okolicznościach rozpoznawanej sprawy, byłoby aby pozwany zgodził się na zapłatę za najem trwający pół miesiąca cenę adekwatną dla najmu pojazdu przez cały miesiąc. Co więcej A. O. (1) wskazywał, że za najem pojazdu PZ spółka oczekiwałaby połowy opłaty leasingowej, która wynosiła w tamtym czasie 1550 euro. Również z tego powodów trudno przyjąć, że powódka zarówno za najem trwający 2 tygodnie, jak i za najem 4-tygodniowy wystawia faktury tej samej wartości. Niewiarygodne byłoby również przyjęcie, że pozwany tak skrupulatnie weryfikujący faktury, zgodziłby się na zapłatę za 2 tygodnie najmu opłaty równej jednomiesięcznym kosztom leasingu.

Po trzecie na niewiarygodność wersji forsowanej przez pozwanego, odnośnie pomocy udzielanej K. B. (1), w związku z mającą łączyć go z powódką umową, wskazuje dalsza niespójność zeznań pozwanego oraz sprzeczność z zeznaniami innych świadków. Pozwany w toku zeznań raz wskazywał, że po zakończeniu najmu pojazdu (...) w maju zostawił ten samochód na swoim parkingu bo chciał go dalej najmować (k. 269), w dalszej części zeznań wskazał odmienne, że (...) oddał z końcem maja. Nadto pozwany zeznawał, że użytkował pojazd (...) dopiero od lipca 2021r. Tymczasem z zeznań K. B. (1) oraz K. K. (1), jak i dowodów z dokumentów postaci wydruków (...) pojazdu (...) (k. 128) wynikało jednoznacznie, że pozwany wykorzystywał pojazd już od 1 czerwca 2021 r. Bez żadnych więc wątpliwości pozwany posiadał i korzystał z pojazdu właśnie od tej daty. Nadto pozwany zeznał, że dopiero w lipcu 2021r. dopowiedział się od K. B. (1) o rzekomej umowie zawartej z powódką co do zwrotu wkładów wniesionych do spółki. Skoro więc pozwany dopiero w lipcu 2021r. dowiedział się o umowie, a już w czerwcu korzystał z pojazdu (...), to bez żadnych wątpliwości

nie mógł tego czynić w przekonaniu istnienia porozumienia między K. B., a A. O.. Co więcej również Z. B. – współnik powódki, a jednocześnie brak K. B. (1) – zeznawał, że również on pierwszy raz właśnie w lipcu 2021 r., w rozmowie telefonem z bratem (K. B. (1)) uzyskał informację o pokryciu przez niego wkładu P. N. (1) oraz o tym, że chce on odzyskać te pieniądze. Świadek Z. B. wskazał, że reszta współników dowiedziała się o pokryciu wkładu przez K. B. (1) dopiero na spotkaniu w sierpniu 2021r. Również pozostali współnicy, zeznawali, że nie wiedzieli od początku o tym aby to K. B. (1) pokrył wkład P. N. (1). Zeznawali, że informację taką uzyskali dopiero latem 2021r.

Po czwarte pozwany nie przedłożył żadnych wiarygodnych dowodów na fakt istnienia umowy między K. B. (1), a powódką. Na tą okoliczność pozwany powołał dowód z zeznań świadków K. K. (1), K. B. (1) oraz własnych zeznań. Takie jednak dowody nie wykazały nie tylko zawarcia przez powódkę z K. B. (1) i K. K. (1) jakiegokolwiek umowy w zakresie zwrotu wkładów, lecz i jej treści, daty zawarcia umowy, czy sposobu reprezentacji powódki przy jej zawieraniu. K. K. (1) i K. B. (1), zeznawali, że już od maja rozmawiali z A. O. (1) na temat rozliczenia ich wkładów wniesionych do spółki. O ile istotnie na podstawie zapisów rozmów na komunikatorze V. ustalono, że K. K. (1) zgłaszała współnikom wolę opuszczenia spółki i sprzedaży udziałów (k. 188), o tyle nie sposób ani jednoznacznie stwierdzić kiedy miało to miejsce, a tym bardziej brak jakiegokolwiek dowodu, na to, że choćby zaproponowała przejęcie pojazdu (...) w zamian za zapłatę wkładu. Zdaniem sądu bez wątpienia, gdyby taką propozycję K. K. (1) czy też K. B. (1) wyrazili, pozwany przedłożyłby jej zapis, choćby w formie wiadomości przesłanej na komunikatorze. Jak wynikało z zapisów rozmów na V., jak i zeznań wszystkich współników powódki, to właśnie komunikator był narzędziem używanym przez współników do bieżącej komunikacji na temat spraw spółki. Z zapisów rozmów istotnie tak wynikało, skoro m.in. A. O. zawarł tam informację o rezygnacji z członkostwa w zarządzie, przekazany zarządu P. N., czy też chęci K. K. opuszczenia spółki. Tymczasem pozwany nie złożył żadnego dowodu z dokumentów na tą okoliczność. Świadczenie K. K. (1) i K. B. (1) nie zeznawali również kiedy ostatecznie – poza ogólnym wskazaniem o prowadzeniu rozmów w tej sprawie – mieli zawrzeć porozumienie w sprawie spłaty wkładów, w jakiej formie umowa miała być zawarte. Co więcej świadkowie wskazywali, że rozmawiali na ten temat wyłącznie z A. O. (1), tymczasem współnik ten od kwietnia 2021r. nie był już członkiem zarządu powódki i nie był wówczas prokurentem samoistnym. Tym samym nie miał żadnych uprawnień do jej reprezentowania, a tym bardziej do samodzielnego decydowania o sprawach spółki. O ile istotnie A. O. został wykreślony z KRS dopiero w październiku 2021r., o tyle K. K. (1) wiedziała o tym od początku. Z przedłożonej przez pozwanego korespondencji na V. wynikało, że A. O. informował współników o swojej decyzji, wskazując, że całość spraw zostanie przekazana P. N. (1) (k. 187). Nie sposób więc stwierdzić z jakiego powodu K. K. (1) i K. B. (1) mieliby zawierać umowę właśnie z A. O.. Zakładając więc nawet hipotetycznie, że takie ustalenia były czynione, umowa taka byłaby bezskuteczna. Co więcej świadkowie w żadnym sposób nie wskazywali w jakich okolicznościach miało dojść do ostatecznego zawarcia umowy co do sposobu spłaty wkładów oraz kto wyraził na to zgodę. Ogólnikowe zeznania świadków o rozmowach na temat spłaty wkładów z A. O. (1), w żaden sposób nie mogły wykazać, że taka umowa została faktycznie zawarta. Co więcej żaden inny świadek nie potwierdził istnienia takiej umowy. Część świadków – P. N. (1), J. K. czy Z. B. i S. A. – potwierdzała jedynie, że z czasem dowiedzieli się o wkładzie pokrytym przez K. B. (1) oraz o woli rozliczenia wkładów wniesionych do spółki. Jednakże żaden z nich nie wskazał na istnienie umowy między powódką, a K. K. (1) i K. B. (1) w sprawie rozliczenia przy użyciu pojazdu (...). Pozostaje całkowicie oczywiste w świetle przepisów prawa cywilnego, że do zawarcia umowy nie może dojść przez jednostronne oświadczenie woli. Do skutecznego zawarcia umowy niezbędna jest zgodna wszystkich stron godzących się na kontrakt.

Nadto z nagrania rozmowy A. O. (1) oraz K. B. (1) z dnia 22 września 2021r. - sporządzonego przez A. O. (1) – wynikało jednoznacznie, że dopiero w tamtym czasie K. B. (1) wyjaśniał rozmówcy sposób wniesienia przez siebie wkładu oraz to, że za pomocą pojazdu (...) chce „odebrać swoje pieniądze”. W rozmowie K. B. (1) nie powoływał się na jakąkolwiek umowę łączącą strony, lecz jednoznacznie składał jednostronne oświadczenie o woli odzyskania pieniędzy jakie przeznaczył na wkład P. N. (1) (i jak twierdził K. K. (1)).

W kontekście całokształtu przeprowadzonego postępowania dowodowego, ujawnionych relacji biznesowych, rodzinnych i towarzyskich między współnikami, pozwanym i K. B. (1), nie sposób było wyłącznie na podstawie zeznań świadków K. K. i K. B. przyjąć, że doszło do skutecznego zawarcia umowy w zakresie pojazdu (...), w wersji forsowanej przez pozwanego. Takie ustalenie byłoby nie tylko nielogiczne lecz i sprzeczne z pozostałym

materiałem dowodowym w sprawie (zeznania pozostałych świadków, rozmowami współników na komunikatorze, twierdzeniami pozwanego o woli najmowania pojazdu powódki, czy w końcu opłaconą fakturą za najem). Zdaniem sądu całokształt przeprowadzonych dowodów nie daje żadnych podstaw aby choćby domniemywać istnienia umowy w zakresie rozliczenia wkładów między powódką, a K. K. (1) i K. B. (1), a tym bardziej jej ewentualną treść i termin zawarcia.

W konsekwencji pozwany nie wykazał aby istniała w rzeczywistości jakakolwiek inna podstawa uzasadniająca korzystanie przez niego z pojazdu (...) od czerwca do września 2021r. niż najem.

Powódka wykazała więc istnienie umowy najmu oraz wartość umówionego wynagrodzenia (na co przede wszystkim wskazuje opłacone przez pozwanego FV). Nadto powódka wniosła dowód z opinii biegłego, który w pełni potwierdził zasadną wysokość dochodzonego wynagrodzenia. Biegły wskazał, że miesięczny czynsz najmu pojazdu odpowiadającego klasie pojazdowi najmowanemu wynosił od 5500 zł do 8500zł. Biorąc pod uwagę kurs euro ustalony przez strony w fakturze (...) – 4,48 zł warto ta jak wskazano zresztą w treści faktury VAT, wynosił 5264,05 zł netto. Niewątpliwie więc żądania kwota nie była zawyżona.

W tym miejscu można również wskazać, że zgodnie zaś z art. 358 § 1 kc jeżeli przedmiotem zobowiązania jest suma pieniężna wyrażona w walucie obcej, dłużnik może spełnić świadczenie w walucie polskiej, chyba że ustawa, orzeczenie sądowe będące źródłem zobowiązania lub czynność prawna zastrzega spełnienie świadczenia w walucie obcej. Innymi słowy przepis 358 § 1 kc w aktualnym brzmieniu odstępuje od zasady walutowości i wprowadza regułę, że zobowiązanie może być ustalone przez strony w walucie obcej, a dłużnik może zobowiązanie wyrażone w walucie obcej wykonać w walucie polskiej, o ile nie zachodzą negatywne przesłanki w nim określone. W przypadku spełnienia świadczenia, prawo wyboru waluty zostało więc przyznane wyłącznie dłużnikowi, natomiast wierzyciel (powód) nie może domagać się wykonania zobowiązania w walucie obcej, jeśli dłużnik (pozwany) dokonał wyboru waluty polskiej.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że strony niewątpliwie ustaliły czynsz najmu w walucie euro. Na taką walutę powódka wystawiła fakturę i w takiej walucie pozwany ją opłacił. Co z pewnością strony ustalały czynsz najmu w euro, skoro pozwany twierdził najem w czerwec pojazdu PZ również miał być uiszczony w euro i osobiście sprawdzał kurs. Wybór już dokonanej waluty świadczenia nie może być zmieniony, chyba że druga strona wyrazi na to zgodę.

Jedyne uprawnienie wierzyciela sprowadza się do wyboru kursu średniego określającego wartość waluty obcej w dniu wymagalności roszczenia lub w dniu dokonania zapłaty (art. 358 § 3 k.c., w poprzednim brzmieniu art. 358 § 2 k.c.) w wypadku opóźnienia dłużnika w zapłacie w złotych. Jest to odstępstwo od ogólnej zasady przeliczania wartości waluty z dnia wymagalności, a jego celem jest zapobieżenie negatywnym konsekwencjom, jakie mógłby ponieść wierzyciel w wyniku zmiany kursu waluty obcej w okresie pomiędzy dniem wymagalności świadczenia a dniem jego spełnienia (tak: wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 25 sierpnia 2017 roku, sygnatura akt VIII Ga 273/17).

Powódka wykazała również, co zasadniczo nie było kwestionowane, że pozwany korzystał z pojazdu (...) od 1 czerwca do września 2021r.

Mając na uwadze powyższe nie było potrzeby rozważania alternatywnej podstawy roszczenia oparte o treść art. 405 kc. Jedynie więc na marginesie należało wskazać, że również taka podstawa w razie braku umowy między stronami byłaby uzasadniona. Istnieją trzy podstawowe przesłanki powstania roszczenia o zwrot wzbogacenia, a mianowicie wymaga się, aby: 1) doszło do wzbogacenia majątku jednej osoby, uzyskanego kosztem majątku innej osoby, 2) wzbogacenie i zubożenie pozostawały ze sobą w związku w tym rozumieniu, iż wzbogacenie jest wynikiem zubożenia, a zatem by miały wspólne źródło, oraz 3) aby wzbogacenie nastąpiło bez podstawy prawnej. Niewątpliwie pozwany czerpał korzyść majątkową z używania pojazdu powódki. Otrzymywał bowiem fracht za przewozy wykonywane tym pojazdem, z czego pokrywał m.in. koszty kierowcy. Istniał również związek, gdyż używanie pojazdu przez pozwanego uniemożliwiało powódce najęcie go innemu podmiotowi, bądź samodzielnie korzystanie dla celów zarobkowych. Zgodnie z art. 668 kc najemca może rzecz najętą oddać w całości lub części osobie trzeciej do bezpłatnego używania albo w podnajem, jeżeli umowa mu tego nie zabrania. W tym zakresie wnioski pozwanego jak w piśmie z 21.02.2023r.

(k. 295) uznano za spóźniony, a co więcej skoro współnicy powódki rozważali możliwość najmu już w maju 2021r. i ostatecznie do tego doszło należało przyjąć, że faktycznie mieli taką możliwość. Po trzecie w razie gdyby doszło do ustalenia, że pozwanego nie łączyła umowa najmu z powódką, istotnie nie ujawniła się w toku procesu żadna inna umowa umożliwiająca poznanemu korzystania z pojazdu i czerpanie z tego tytułu zysku.

Powódka wykazała również roszczenie w zakresie zwrotu kosztów pobranego paliwa. Powódka wskazywała na brak jakiegokolwiek umowy łączącej strony związanej z korzystaniem z karty paliwowej przypisanej do pojazdu (...), zaś pozwany przyznał, że z karty korzystał, zarzucając, iż czynił to w oparciu o umowę wiążącą powódkę z K. K. (1) i K. B. (1). Jak już wyżej wskazano pozwany nie wykazał istnienia tej umowy, tym samym nie wykazał również podstawy prawnej dla korzystania przez siebie z karty paliwowej powódki. Niewątpliwie pozwany pobierał paliwo do pojazdu (...), z którego korzystał na swoje cele, a jednocześnie nie uiszczał ceny zakupu. Bez żadnych więc wątpliwości pozwany wzbogacił się kosztem powódki, na której rachunek paliwo zostało pobrane i która została zobowiązana do zapłaty przez wystawcę karty (...) Diesel (...). Powódka wykazała również dowodami z dokumentów wartość i ilość pobranego przez pozwanego paliwa w okresie od lipca 2021r. do września 2021r. Powódka załączyła faktury VAT oraz zestawienia pobranego paliwa, z których wynikał faktyczny koszt, którym została obciążona powódka.

Zdaniem sądu nie miało tu znaczenia czy powódka wiedziała lub mogła wiedzieć na bieżąco o pobieraniu paliwa. Fakt istnienia możliwości podglądu aktualnego stanu karty paliwowej, nie mógł stanowić samodzielnej przesłanki świadczącej o zgodzie powódki na pobór paliwa przez pozwanego. Brak bowiem w tym względzie jakichkolwiek innych dowodów. Świadek K. K. (1) wskazywała, że pin do karty paliwowej pozwany otrzymał sms-em. Takie jednak stwierdzenie również w żaden sposób nie wykazuje, aby istniała w tym względzie umowa umożliwiająca pozwanemu pobieranie paliwa na koszt powódki. Mając bowiem na uwadze, że pozwany pierwotnie jeździł jako kierowca w powodowej spółce – co nie jest sporne – fakt przekazania mu pinu do karty paliwowej nie może dziwić, a jednocześnie nie stanowi dowodu na słuszność wersji przedstawianej przez pozwanego.

To że powódka nieudolnie prowadziła i kontrolowała swoje interesy, na co wskazuje choćby bezprawne działanie P. N. (1), podpisującego umowę za pozwanego, czy też nieudolne, kilkukrotne korygowanie jednej faktury, jak i brak bieżącej kontroli wydatków spółki, nie mogło uzasadniać prawa pozwanego do pobierania na jej rachunek paliwa do pojazdu, z którego wyłącznie on korzystał. Zdaniem sądu w obliczu ujawnionego sposobu funkcjonowania powódki, fakt, że o pobieraniu paliwa na kartę paliwowa pojazdu (...) powódka dowiedziała się dopiero we wrześniu 2021r., nie świadczy o akceptowaniu takiego stanu rzeczy. Dodatkowo należało zauważyć, że z załączonych faktur wystawcy karty paliwowej wynikało, że zostały one wystawione 31 lipca 2021 r. z termin płatności na 30 wrzesień 2021r. Co więcej powódka nie mając świadomości istnienia jakiegokolwiek umowy w tym zakresie, nie miała także podstaw do bieżącego sprawdzania stanu karty paliwowej. Tymczasem pozwany jako jedyne uzasadnienie pobierania paliwa z karty powódki wskazywał na umowę jaka miała łączyć powódkę z K. K. (1) i K. B. (1). Skoro jednak pozwany nie wykazał takiej umowy, należało uznać, że nie było podstawy prawnej dla czerpania z tego tytułu zysku.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w pkt I wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 kc, uwzględniając termin w jakim powódka wezwała pozwanego do zapłaty.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 kpc. Na koszty powódki składało się wynagrodzenie pełnomocnika 3600 zł, opłata od pozwu 2195 zł, połata skarbową oraz wydatki związane z opinią biegłego 826,56 zł.

W pkt III nakazano zwrócić powódce nadpłaconą zaliczkę w sprawie.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)